

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

REMEMBER THIS DAY

Gillettenarrative.com

MUNDU ÞENNAN GILLETTE-DAG

GILLETTE AUDIO — NANDO THE SCRIBE

Ég hélt að ég hefði séð allt. Ekki hafði langur tími liðið þegar tölvupóstur barst þar sem óskað var eftir brýnu símasambandi: WALMART USA.

Ég hélt að þetta væri enn einn brandarinn – en það var ekki 1. apríl. Bara 22. júní, einum degi eftir að sumarsólstöður hófust. Kannski hafði fyrsta sólin kysst einhvern aðeins of fast.

Ég spurði konuna mína strax hvort hún hefði borgað fyrir matarinnkaupin – kannski hefði kortafærslunni verið hafnað. Hún fullvissaði mig: hún verslar ekki þar. Hún fer í hverfisbúðirnar, þar sem mannlegu tengslin eru alltaf sterkari en vörumerkið.

En hvað gætu þau viljað? Ég man ekki eftir að hafa nokkurn tíma hitt börn eigandans, né átt nein viðskipti við þau áður. Engan stjórnanda, engan deildarstjóra – aðeins, fyrir löngu síðan, stutta ástarsögu með afgreiðslukonu, en hún entist aðeins jafn lengi og kassakvittun.

Ég fór í sturtu. Ég vildi vera glaðvakandi áður en ég hringdi. Ég fékk mér kaffi og bað konuna mína að setjast við hliðina á mér – ekki af því að hún kunni ensku, heldur af því að nærvera konu skaðar aldrei.

Ég valdi númerið. Ritari svaraði. Um leið og ég sagði nafnið mitt hrökk hún við og hrópaði: það er hann, það er hann – augnablik, ég gef þér samband við frú Walmart.

Guð minn góður, hún ber sama nafn og eigandinn. En sú heppni – hún hlýtur að vera alnafna hans.

Hinum megin á línunni: Suzann Walmart. Ég spurði ekki hvort hún væri ættingi eða fjarskyld frænka stofnendanna.

Þau vilja hitta mig. Þau vilja sjá mig. Þau vilja tala. Og þau spyrja mig hverjir skilmálar mínir séu.

Jæja – í fyrsta lagi, komið til Reggio Calabria. Í öðru lagi, takið með ykkur aðeins 1 USD, undirritaðan af eigandanum ykkar.

Það er í lagi. Ég undirrita hann sjálf.

Guð minn góður. Hún er eigandinn.

Hún spyr mig aðeins um eitt: hvernig sé ég fyrir mér nálgun konu að skrifum mínum – Gillette Narrative – inni í einni af verslunum þeirra?

Svarið kom strax. Og ég er ekki með háskólagráðu.

Ég sé það ekki fyrir mér. Konur biðja aldrei um hluti. Þær taka þá. Það hafa þær alltaf gert.

Ég mun senda henni kápumynd – sýn mína á konur inni í verslun hennar. En með einu skilyrði: þær mega aldrei borga fyrir eina einustu bók eftir mig.

Hún brosti. Og svo sagði hún það sem allir segja alltaf:

En hver andskotinn ert þú?

Bara einhver sem þú áttir aldrei von á.

Nando